

Glejte, Jezus čaka tudi na vas. Kmalu ga boste smeli prejeti. Zdaj pa je tolikokrat sam. Vi in mi vsi ga bomo v bodoče večkrat obiskali; kadar bo priložnost, bomo stopili v cerkev in Jezusa spoštljivo pozdravili. Če drugega ne, bomo rekli: »Hvaljen Jezus! Amen.« Ali pa: »Glej, ljubi Jezus, tukaj sem. Blagoslóvi me!«

Grilček in čebelica.

Cvetke se zdramljajo in dvigajo z roso osvežene cglavice k soncu, ki vstaja počasi in svečano izza pozlačenih oblakov.

Grilček-pevček, gospodek v črnem fraku, se pa vrača od koncerta, kjer se je ponašal z nežnimi samospevi. Ej grilček-norček, kako domišljav si in prevzeten, namesto da bi bil Bogu hvaležen za vse, kar te odlikuje! Zdaj si pa domišljaš, da bi bil svet brez tvojega speva neznosen!

Samoljubno grilčkovo domišljanje pa zgodaj že zmoti brneča čebela, ki obkrožuje sveže cvetne čaše.

»Ej, kako si nadležna!« jo nevoljno kara v svoje talente zaverovani grilček: »Toliko šuma in za prazen nič!«

»Za prazen nič?« se zavzame marljiva delavka. »Jaz delam od jutra do večera — večinoma za blagor drugih, dragi moj! Brnenje in šumenje mojega orodja je zame najlepši spev. Moje delo je koristno na vse strani.«

»Delo?«, se čudi nevedno grilček. »To obletavanje cvetja imenuješ delo? Kdo naj bi ti verjel? Sedaj na primer se le mažeš v rumenem prahu one-le narcise in se prav smešno telovadiš sredi njene čaše. Kot mlinar si vsa prašna. In to imenuješ delo?«

Toda čebelica kot resna delavka ne utegne izgubljati časa in poslušati klepetavega grilčka, ampak nadaljuje svoje delo.

Kmalu za hip preneha, kakor bi počivala. A čebelica v lepem vremenu nima časa, da bi ga zapravljala. Čebelica ni počivala, marveč počasi z zadnjimi nožicami si je naglo okrtačila prašni kožušček. Cvetlični prah izginja. Tudi godrnjavi grilček vidi dobro, da

prehaja v dvoje malih vrečic, ki jih ima čebelica v svojem okroglem telescu.

Toda marljiva čebelica še ni končala svojega dela. Sklanja se nad vrtnimi cveti, ki so polni nektarja in srka, srka. Ko bo poln košek, bo šinila na domovanje, odložila in se koj zopet vrnila.

»Sladkosnedna in nenasitna,« mrmra zmrdao sam pri sebi grilček, in hoče oditi. Toda prihajajoči koraki na vrtni, peščeni stezi ga ustavijo. Pristopica dečko, zlatolas kot žitni klas. Za njim pa gre mamica.

Malček se sklone k delavni čebelici in reče materi: »Kako lep ptiček!«

»To pa ni ptiček,« mu razlaga mati. »Čebelica je. To je zelo koristna žuželka. Ali se še spomniš, Mirko, ko si bil bolan in si kašljal, pa sem ti dala čašo mleka z medom, in odleglo ti je. Tisti sladki med nabira po cveticah čebelica. Pa tudi svečke, ki si jih prižgeš pri jaselcah, so iz snovi, ki jo nanesejo čebelice. Vosek se imenuje tista snov, ki iz nje čebelice delajo lončke za med; iz lončkov se napravi vosek, iz voska se pa vlivajo sveče.«

Grilček obstane brez besed in začudeno vzdikne: »Tega pa nisem vedel in tudi ne bi bil mislil, da je ta žuželka vendar tako koristna.« In kot kavalir, ki prizna, da se je doslej motil, se čebeli spoštljivo prikloni in zakliče: »Pozdravljena gospodična!«

Umetnost v roki.